

POTOZKY LÁSZLÓ

## Éles

(REGÉNYRÉSZLET)

Minden könnyebb lett volna, ha a világunk véget ér a szoba küszöbénél, de Katje barátnői is ott voltak. Négyen szorultak a maradék két szobában, Katjet következetesen Tyéemnek vagy Tyúkmaminak szólították, mert gyöngébb pillanataikban tényleg úgy pesztrálta őket, mint kotló a csibéit, felitatta a könnyeiket, amiket a kétháromhetente befuccsoló egyetlen és igaz szerelmek fakasztottak, ügylt, hogy egy-egy húzósbabb buli után ne a villamosmegálló padja mögé lekuporodva fektessék el a kábelt, és még meg is fésülte őket, ha véletlenül a hajukban kötött ki a félig megemésztett gyros. Mind a négyen naprakészek voltak egymás és Katje ügyeivel, gyakran kapta el őket a nosztalgiaroham, ilyenkor a sajátjaik mellett az ő afférjain is csámcsogtak egy adagot, cseppet se zavartatták magukat, hogy ezekben a másodosztályú tömbházlakásokban annyira ócska furnérból készültek az ajtók, hogy a léghuzatot se tudják kirekeszteni, nemhogy a hangot, úgy vihorásztak végig egész estéket, mintha az orrom alá akarnák dörgölni, kisfiú, ne feledd, a te farkad előtt is volt élet a barátnőd lába között, ne akard egyedinek hinni magad, nem áll jól. Katje ilyenkor mindent megtett, hogy elkerülje a tekintetem, én meg szépen végighallgattam először a középsulis, komolyabb kapcsolatok listáját, a sztorikat a matekzseni-ről, a neonáciról, a Coelho-olvasóról és a kosarásról, majd következett Ikon meg a jópasisága és a felsőtteste, ő volt az egyetlen, akivel Katje járt előttem az egyetem alatt, aztán jött az értetlenkedés, hogy vajon tényleg annyira megcsömörlött ennek a csávónak az arroganciájától, hogy szinte egy évig, egészen a feltűnésemig, azt se engedte, hogy egy fiú ránézzen?

Összesen három hónapot voltak együtt, közvetlenül az előtt a bizonyos szilveszter előtt mentek szét, de mégis mindenkinél nagyobb nyomot hagyott Katjében. Tetoválóművész volt, Katje alig került fel egyetemre, máris elájult tőle egy kocsmázáson, nagy volt az Ikon duma, elég volt neki pár hét, hogy meggyőzze Katjet, egy ilyen dús és meleg szájrémnek jól áll a piercing fagyossága, sőt, egyenesen megköveteli azt. Nemsokára következett a tetoválás is, a tenyérynyi, stilizált macska szintén az ő javaslatára került Katje hasára, merthogy kezdettől fogva Cicónak szólította, és mindenképp emléket akart állítani ennek a monumentális becenévnek. Így került ki a kerek fejű, nyúlánk dög a tű alól, Katje még a piercingnél is jobban imádta, ez volt minden, amit szeretett magán, tömör, fekete tus volt a teste a rohadéknak,

kéjesen kunkorodott a farka és domborodott a háta, a szeme pedig, az valahová messzire hunyorgott, akárha hűségesen visszavárná teremtményét.

Akkoriban még ki-kijártam Katjevel meg a csibékkal, próbáltam alkalmazkodni és elhinni, vagyok annyira normális és átlagember, hogy szükségem legyen a szocializálódásra. Mindent megtettem, hogy legalább tűrhetően érezzem magam, az első másfél órában három-négy vodka-sörtöt ittam be, hátha a beton súlya minél hamarabb megnyomna, és elmosná a kocsmát meg a benne ülő embereket és tekinteteket, amik lehet, hogy valamikor régebről ismerték már Katjet. Azon az estén is ezen dolgoztam, amikor hirtelen megszaporodott a létszám az asztal körül, a csibék sztorizásaiból azonnal felismertem Ikont, kérdés nélkül húzta oda a széket és ült le Katje mellé, ott volt vele a haverja is, kezet nyújtott, *Gizmó vagyok, szevasz*, és úgy vigyorgott rám, mint aki sokkal többet tud rólam, mint én, majd befurakodott a csibék közé, és arról kezdett locsogni, hogyan utazták körbe Ikonnal a Kanári szigeteket és tetoválták szanaszét a turistákat, meg hogy a dzsecki, a bűvárokodás, a cápa, a vizski stb. Sokat nem fogtam fel a meséjéből, Ikont figyeltem és igyekeztem úgy tenni, mintha nem zavarna, hogy egyre közelebb hajol hozzám s így Katjehez is, merthogy jó ideje átbeszélte előtte, velem pajtáskodott, *a kislányról* oktatott harmadik személyben, hogy mennyire meg kell becsülni, milyen gyöngéden kell bánni vele, finoman, érzéssel, ő tudja, ismeri jól, *ugye Ciccó?* és azzal az egész terem felénk fordult, akkorát üvöltött fájdalomában és az asztalba is belerúgott, borultak az üvegek, a sör a földre és az ölünkbe ömlött, de én továbbra se engedtem el az ujját, amit tiszta erőből törtem vissza az utolsó tanácsa után rögtön, amikor, mintha az elhangzottakat akarná nyugtázni, Katje combjára csúsztatta a kezét. Csak akkor engedtem el, miután biztos voltam benne, eléggé megdolgoztam az inszalagjait ahhoz, hogy minimum egy hónapig ne tudja kézbe venni a tetoválógépet, egyszerre ugrottunk fel, az egész kocsmát minket nézett, a csibék Gizmót rángatták vissza, Katje Ikon elé állt, nem hagyta, hogy elérjen engem az öklével, veszettül hadonászott, aztán hirtelen lecsillapodott, Katje csattanásától még a mennyezeti hangfalakból szóló zene is megtorpant egy pillanatra, ebben a csöndben surrantunk ki, csak rám pillantott, és már nyúltam is a kabátom után.

Gyalog mentünk haza, nem néztünk egymásra, nem beszélünk, szótlánul feküdtünk le, egymásnak háttal. Azt hittem, elaludt, én is elszundítottam, csak a fájdalomra riadtam fel, Katje durván markolt, de ahogy szembefordultam vele, fokozatosan felengedte a szorítást, ujjai puhák lettek, mégis határozottan kezdtek fel-alá siklani, majd hátat fordított, és az ágyékomhoz nyomta a fenekét. Agresszíven rántott magába, felszisszent és megremegett a fájdalomtól, én meg ismét ott voltam, ahol a születésnapom óta soha, de nem engedte, hogy moccanjak, ő diktált minden mozdulatot, durvák voltak és mélyek, mégse bírtam ellenkezni, túlságosan jó volt, hagytam hát, hogy kínozza magát rajtam és éreztesse, mennyire az enyém. Az egész nem tartott sokat, pár lökés csupán, ki akartam csúszni belőle, de nem hagyta, hátranyúlt és

magában tartott, *maradj, most jó*. Az izzadság összeragasztotta a bőrünk, a nyakába, a haja közé fúrtam az arcom, jó volt elbújni, teljesen szétolvadtam a melegben.

Arra ébredtem, hogy jönnek. Már akkor tudtam, ők azok, amikor a kódot pötyögték a kaputelefonnál, rosszul zártak az ablakok, tisztán felhallatszott a másodikra a csibék részeg vihorászása meg az ő hangjuk is. Nagyokat nyekkent kezük alatt a korlát, súlyosan csattantak lépteik a lépcsőn, mintha az egész tömbháznak be akarnák jelenteni, itt vannak, tetszik vagy sem, megérkeztek. A csibéknek alig sikerült beletalálniuk a kulccsal a zárba, soha nem nyílt még ilyen lassan a bejárati ajtó, némán feküdtem az ágyban, a plafont bámultam és könnyörögtem, szakadjon rám a felső emelettel együtt az egész. Akár a puskalövések, úgy koppantak a csibék magassarkúai a padlón, pisszegésükre szeszgőzös dörmögés felelt, Gizmó meg Ikon sziluettje ideoda ingott az ajtónk üvegberakásában, mintha be akarnának lesni hozzánk. Katje figyelte őket egy darabig, majd olyan veszetten ugrott ki az ágyból, hogy a paplant is magával rántotta, nadrágot se húzott, egy szál alvópólóban tépte fel az ajtót, odakint azonnal csönd lett. Mélysárgán világított az előszobai lámpa, egészen Katje fenekéig ért a fény, túl rövid volt az a kirottosodott, elnyúlt rongydarab, Ikon nézte. Aztán kirobbant az ordítózás, annyit fogtam fel belőle, hogy Gizmó azért van itt, mert a kocsmában további összelegelednivalója lett Erikkel, de hogy Ikonnak miért kellett őt elkísérnie, az nem derült ki, Katje dührohama minden kifogást elsöpört, egyedül Ikon hangja hallatszott ki belőle, a régi becenevén próbálta csitítani, *Cicó, Cicó*, de ő meg se hallotta, ordított és káromkodott tovább, *Cicó, Cicó*, a csibék szipogtak, Erik sírt, *Cicó, Cicó*, de Katje már nyitotta is a bejárati ajtót és elkezdte kifelé lökdösni őket, egyszerre taszigálta ki mindhatukat, *Cicó, Cicó*, vágódott a fülemhez még utoljára, aztán ajtócsapódás, eltompultak a hangok, majd már nem hallatszott semmi, csak a fejemben továbbra is, hogy *Cicó, Cicó*, mert ezek igazából nem Katjenek, hanem nekem szóltak, Ikon ezekkel pisilte körbe a területét, de én nem bírtam kimenni, teljesen leblokkoltam, tudtam, örökre itt fog ragadni a jelenléte, itt lesz velünk, *mit csinálsz, te kókadtpöcsű? bezzeg nekem nem kellett mélytengeri szonda, hogy megtaláljam a gépontot!*

Katje a kilincset szorongatva állt az előszobában, kivárta, amíg a csibék meg az két másik lemennek a lépcsőn, és szaggatott nyikkanásokkal becsukódik utánuk a lépcsőház fémajtaja. Leguggolt, visszatette a fogásra a lökdösődés közben leesett kabátokat, összeszedte a szétrúgott cipőket, s csak ezután fordult felém, *jól vagy?* Egész addig teljesen meredten feküdtem, most viszont vadul remegni kezdtem, Katje leült mellém, és velem együtt nézte az ablakot, ahogy a hajnali napfény beszínezni rajta a novemberi jégvirágokat. Nemsokára beindult a távfűtés, a radiátor zajosan fújtatott-szörcsögött, a remegésem idővel abbamaradt, de valami még mindig feszült odabent, muszáj volt kimennem a vécére. A törölközőszárító legalsó csövén lógott a neszesszerem, leültem a kád szélére, beláttam a szobánkba, Katje még mindig az ágyon ücsörgött, onnan nézett. Csak akkor állt fel és jött ki, amikor a köröm-

ollót odanyomtam a combomhoz, és szép lassan húzni kezdtem, mély árkot vájtam a bőrömbe, amíg jön a vér, nincs baj, amíg jön a vér, nincs baj, amíg jön a vér, nincs baj. Mióta vele voltam, nem nagyon csináltam, de Katje nem ijedt meg, meséltem már neki a dolgról, vécépapírt tekert le és felitatta a lábamról a szószt, egy újabb göngyöleget pedig a sebre szorított, és így kuporgott mellettem, fejét a combomon nyugtatva, amíg el nem állt a vérzés. *Végeztél?* kérdezte. *Igen*, mondtam. *Bemegyünk?* kérdezte. *Igen*, mondtam. *Segítsek?* kérdezte. *Nem*, mondtam.



GELLÉRT TÉR